Ч. 60 (13.009). Львів, субота 19. березня 1932. Поштова оплата заплачено гуртом. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 амер. дол. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

УСІ ПОБІДИЛИ!...

Білянс неділььних виборів у Німеччині: Гінденбург 18 міліонів та Гітлер 11 міліонів голосів.

Здається, що в історії всенародніх виборів мало можна би найти таких випадків, коли якийнебудь їх учасник сам признав би свою поразку. Завжди найдеться якесь таке „але", завжди можна так інтерпретувати осягнену цифру голосів, що найбільш очевидна програна покажеться враз „побідою". Так і з недільними президентськими виборами в Німеччині: за ці останні три дні, які ділять нас від того великого німецького всенароднього голосування, німецькі органи преси так перетрусили кожну риску кожної виборчої цифри, так її розглянули під партійними мікроскопами, що сторонній читач може цілком збитись з пантелику: читати ліберальний „Берлінер Тагеблят", чи націоналістичний „Льокаль Анцайгер", чи чи гітлерівський „Фелькішер Беобахтер", чи соціялістичний „Форвертс" — не кажучи вже про комуністичну пресу, яка сюди не доходить, — скрізь та сама нута побідної фанфари! Чудо, не вибори...

Сухі цифри нашим читачам уже відомі. Коротко: кандидат т. зв. бльоку Брінінґа, від католицького центру до соц.-дем. включно, дотеперішній президент Гінденбург отримав (округло) 18½ міл. голосів. Гітлер 11 міліонів, комуніст Тельман 5 міліонів, націоналіст („нім.-нац." Гугенберга) 2½ міліони; пятий кандидат Вінтер, та розстрілені голоси забрали разом 120 тисяч голосів. Гінденбургові забракло всього 168.400 голосів, щоби перейти у перших виборах і тому відбудуться ще другі, рішаючі, вибори — 10. квітня. До них стануть лише три перші кандидати, а по правді: кандидатури Гітлера і Тельмана це вже лише так звані „Цалькандідатен", для підрахування голосів, бо вибір Гінденбурга не підлягає найменшому сумнівові.

Однак таке ствердження безумовно не вичерпує справи. Зрештою вказує на це й обставина, що ні Гітлер ані Тельман, себто два скрайні німецькі табори не зрезиґнували з дальшої боротьби. І це не є пуста демонстрація. Бо хоча в даному випадку, у недільних чи квітневих президентських виборах, їх справа програна, та проте 11 міліонів здекльорованих прихильників Гітлера, які оперлися німбові імени старого маршала, та 5 міліонів організованих комуністів — це армії, яких не можна переочувати й легковажити. І тут приходять повчаючі пригадки: Отже при парляментарних виборах у вересні 1930 р. партія Гітлера зібрала несповна 6½ міліонів голосів, — іншими словами, за півтора року її зріст впливів записав нових 5 міліонів голосів!

Приблизно так само зросли в силу комуністи. Це пересунення на скрайні крила діється частинно коштом „німецьких націоналів" Гугенберга та поміркованих партій (головно соц.-демократів), та частинно через розагітування індеферентних досі мас. Тому навіть при своїй недільній програній — гітлерівці остають таки найсильнішою політичною партією Німеччини, а їхнім найнебезпечнішим суперником є завжди комуністи, може навіть не силою голосів, лише тими самими засобами безоглядної агітації і пропаганди, до яких належать і засоби терору. Практично нова „проба сил" виявиться 17. квітня, при виборах до пруського сойму, який нині є твердинею соціяльної демократії і поміркованих міщанських партій. Коли вислід президентських виборів є поразкою престіжу Гітлера, який не вагався сягнути відразу по найвищу гідність у державі, то вислід виборів до пруського сойму буде рішати про владу у найважнішій складовій частині держави.

Нас, чужинців, цікавлять у таких виборах особливі їх моменти, які є для нас „атракцією", на яку там, у Німеччині, ніхто не звертає її уваги, як на щось самозрозуміле. Отже передовсім: величезна громадянська активність, дисциплінованість і організованість. Голосувало (пересічно) 87 відс. громадян (38 міліонів віддало свої голоси!), а в деяких містах (нпр. у Ляйпціґу) фреквенція голосуючих дійшла до 95 відс. Про другий момент згадував уже свідецький посол Ст. Стронський із соймової трибуни: Гінденбургові, мовляв, бракувало лише 160.000 голосів, через які треба ставити ще раз на ноги цілий державний апарат і повторювати цілу складну виборчу роботу, а проте і тої дрібки голосів ніхто не дістав! І в Німеччині напевне навіть і не подумав та не думає ніхто про таку „можливість"! Врешті третя питома риса високо культурної і політично зрілої країни і нації: зразковий лад і порядок при виборах. При всій розпуцьованості партійної німецької гризні в останіх роках — сам день виборів, за виключенням вимкових випадків, — на цілому великому терені німецької держави минув зовсім спокійно, а майстерна техніка виборів надзвичайно влекшила всім громадянам виконання їх громадського обовязку.

Ці „дрібниці" для нас цікавіші, ніж найбільш сензаційні цифри. І ці характеристичні моменти виборчого акту свідчать про те, що в неділю дійсно побідили *всі* німці!..

В обороні рідної землі.

Промова сенатора Ю. Павликовського на пленумі сенату дня 10 березня 1932 в справі закону про військову кольонізацію.

(Докінчення.)

Закон, який тепер обговорюємо — зовсім новий. Його мета рятувати з одного боку те, що вже зробили, а з другого це закон фундаційний, бо ті, що землю дістали за гроші, тепер мають дістати задурно. Мають дістати землю і такі, що не мають кваліфікацій, тому треба буде наново їх кваліфікувати; маю тут на думці родини по вбитих жовнірах, про яких попередній закон не казав нічого.

На підставі обчислень Найвищої Контрольної Палати та даних представлених у земельній і бюджетовій комісії та на пленумі сойму 1923 р., виходить, що є ще 4000 закваліфікованих жовнірів поль. війська. Чиж можна казати про ліквідацію військової кольонізації?

ЗЕМЛЯ ЗАДУРНО.

Урядовий проєкт дає нові пригожі обставини для закваліфікованих жовнірів, що осіли на ріллі. У першій мірі це ті, що придбали землю за гроші силою закону з 15. липня 1920. і закону з 28. грудня 1925. Їх можна звільнити від решти ціни купна державної землі, а бачимо, що таких є 9.000. Далі арендарі державної землі мають дістати задурно арендовану землю і можливе, що їх звільнять від довгу. Вже закваліфікованих є 30.000 осіб., а фактично на підставі старого закону посадили вже 8.000.

Коли військова кольонізація має за собою ріжні успіхи і 10 літ праці, то питаю, чому земельної культури не розвинули, дарма, що мали стільки ріжних підмог? Новий державний проєкт вводить теж одну новину в ст. 4. тому, що забезпечує даровий приділ землі на суспільні організації осадників: на народні доми, молочарні, школи та костели.

ХТО ДІСТАЄ ЗЕМЛЮ?

Хто думає господарськими і правничими катеґоріями, а не політичними, які закривають йому дійсність, мусить сказати, що де факто та де юре державний проєкт зовсім є новим законом про військову кольонізацію, бо військова кольонізація точно беручи охопила нижче 8.000 родин, а решту насадили іншим способом. Тепер має дістати землю задурно кожний кольоніст і члени родини вбитих, які ніколи не були кольоністами мають дістати її для суспільної мети. Так хотять рятувати кольонізацію, яка під господарським оглядом заломалась.

Точно беручи на військове осадництво зужили при парцеляції 142.000 гект., отже виходило би, що тут здебільша створили самостійні господарства. Чомуж ці самостійні господарства заломались? Усе те, що передавали на пленумі сойму не є доказом високого рівня господарської культури кольоністів.

ПАРЦЕЛЯЦІЯ.

Військова кольонізація це спеціяльна парцеляція, основана на лекс спеціяліс. Ця парцеляція забрала з місцевих запасів землі 142.562 гект. і створила яких 8.000 військових селитьб. Пригадую, що дійсна парцеляція в усій державі за 12 літ створила 36.000 господарств, забираючи на це 86.000 гект. ріллі.

Виринає тепер питання, чи варто 142.506 гект. землі на східних окраїнах доводити до такого стану, що нині знов треба рятувати ціле військове осадництво перед компромітацією і далі робити асиґнації та донації.

Маю великі сумніви, чи серед нинішньої господарської нужди великі фінансові затрати звязані з уведеним наміреним законом, які оцінюю на 8 міл. дол. є нині виправдані. Це-ж гроші, що в порівнянні з доходом із оборотового фонду земельної реформи рівні майже дворічним його доходам.

ЧОМУ ВИСТУПАЄМО ПРОТИ НЕЇ.

Слід згадати ще одно. Докоряють нам, що ми виступаємо проти військової кольонізації на т. зв. „кресах" як проти засобу польонізації. Це не зовсім вірно. Навіть великим шматом землі не можна змінити етнічного обличча нашої землі. Може українське населення не боїться цього найбільше.

Ми виступаємо проти кольонізації головно тому, що вважаємо її засобом павперизації місцевого населення. Павперизація доведе нас до ріжних тяжких господарських ситуацій і не дозволить нам розвинути духової культури нашого простолюдя так, якби ми цього бажали.

Не можна в добі національних прав погодитись із поглядом, який ми чули із цієї трибуни, що хто здобув землю, той має до неї право. Прав народу до землі я не радив би насилувати. Хто здобув землю іншого народу має право до громадян, які на цій землі живуть, але до землі народу не має права.

Не можна теж погодитись із тим, що національний момент виелімінували із закону. Коли закон каже про надавання землі жовнірам польського війська, то тут іде справа тільки про особи польської національности. Вражає наші національні почування тільки те, що цей закон даючи їм землю робить це на нашій українській етнографічній території.

Галаю, що в XX-ім віці не слід бавитись у сенатське військо Сулли, не слід творити військової кольонізації. Ми вросли в цю нашу рідну землю і цієї землі не покинемо.

—o—

Замах на литовський консулят.

БЕРЛІН, 17. III. ПАТ. На будинок литовського консуляту в Берліні виконали вчора замах. Трьох молодих людей обкидали вікна консуляту камінням. Поліція арештувала одного з них, що досі не подав свого назвиська. Безпосередньо перед тим кілька редакцій берлінських щоденників дістали телефонічне повідомлення, що члени революційної націоналістичної партії, т. зв. групи Штрасера виконають замах на литовський генеральний консулят.

Розклад польського пролетаріяту.

Кілька уваг з приводу повної невдачі ґенерального страйку.

Як протест проти задуманих реформ соціяльного законодавства, зверненого проти інтересів працюючих, ППС проголосила на день 16. ц. м. ґенеральний страйк. Правда, відпала головна безпосередня причина страйку, якою було включення до президентських повновластей права декретувати всякі зміни соціяльного законодавства. Ці справи з отих повновластей виключено, але видно ППС рішила не відкликувати страйкового гасла з престіжових моментів, рахуючи при цьому на страйкові настрої у важкому промислі (гірництво, гутництво) та на загострення опозиційної атмосфери у цілій державі. Рахунок був правильний, але вислід — скандальний. Що й казати: такого провалу ґенерального страйку, який стався в останню середу, не сподівалися певне найгірші песимісти зпоміж ППС та всіх людей, які привязують поважне значіння до організованого професійного руху, і про такий провал не мріяли певне найбільші оптимісти з ББ.

Докладних звідомлень з цілої Польщі нема ще у цьому моменті, але загальний образ учорашнього дня достаточно характеризують такі дані: у цілій державі нормально функціонувала залізнича комунікація, навіть залізничі майстерні майже скрізь були у повному русі; зовсім правильно працювала почта і телеграф, — іншими словами: зовсім осторонь від страйку остав нерв державного організму, по якому ґенеральний страйк бє завсіди в першу чергу. Паралізуючи комунікацію — ґенеральний страйк відбивається найширшим відгуком серед найширших верств населення і щойно тоді є могутньою демонстрацією. Як бачимо, в даному випадку, цієї демонстрації зовсім не було.

Мало того: всяка акція, обрахована на цілий державний терен, мусить передусім обхопити столицю держави: щойно тоді вона має політичний змисл. Тимчасом у середу, як читаємо з телеграм і телефонатів, Варшава зовсім так якби не знала про страйк! Вранці, як щодня, виїхали на місто трамваї й автобуси, появилися усі газети (як на глум „страйкував" лише „Робітник"), працювали всі державні, комунальні і приватні установи по фабриках, не ставився до праці лише мінімальний відсоток робітників. Коли навіть тут і там солідарно і здисципліновано відгукнулися на страйковий поклик деякі провінціональні професійні робітничі організації (нпр. друкарські складачі у Львові), то вони остали самітні і покинені деде сильнішими столичними організаціями!

Це надзвичайно характеристичий симптом: Він свідчить про розклад усього організованого робітничого руху в Польщі, про збайдужнілість працюючих мас не лише до суто-політичних справ, але й тих, які безпосередньо, матеріяльно їх торкаються. На цю апатію й інерцію склалися два чинники: 1) плянова шостилітня політична робота „санації", яка підірвала авторитет усіх польських політичних партій, що керували польським робітничим рухом (ППС., НПР., ХД.) та довела до розколів у професійних організаціях і 2) такі матеріяльні злидні, що серед них спаралізована вже охота до якоїнебудь боротьби, до якоїнебудь самооборони.

Володіючий політичний табор буде напевне радіти провалом ґенерального страйку, доказуючи, що не істнує у Польщі площина соціяльно-економічної боротьби як площина політичних зударів. Однак, нам здається, нічого тут і „санації" радуватися: бо нічого не може бути гіршого для держави і громадянства, як стан психічного задеревіння і знеохоти взагалі до яких небудь — добрих чи злих — поривів. У середу виставив собі препогане свідоцтво не тільки польський працюючий світ, але взагалі ціла польська громадська думка. Щож торкається польського робітничого пролетаріяту — то він дав у середу доказ повного свого розкладу.

——o——

Останні жнива в числах.

На основі офіційного звідомлення в р. 1931 обсіяно у нас поодинокими родами збіжжа таку площу (в тисячах гектарів):

	пшениця	жито	ячмінь	овес
Львівщина	206,1	330,6	106,2	246,7
Станиславівщина	90,0	108,5	33,5	80,4
Тернопільщина	223,1	184,9	143,9	105,3
Волинь	228,9	398,2	131,8	189,5
Полісся	20,3	298,4	39,1	79,8
разом:	768,4	1.320,6	454,5	701,7

Загально зібрано в тисячах сотнарів:

	пшениця	жито	ячмінь	овес
Львівщина	2.010,3	2.842,3	957,7	1.961,7
Станиславівщина	990,3	988,8	352,8	809,5
Тернопільщина	2.426,5	1.430,3	1.490,3	1.007,8
Волинь	2.538,6	3.039,0	1.496,2	1.349,2
Полісся	193,5	2.105,6	315,6	639,8
разом:	8.159,0	10.406,0	4.612,6	5.768,0

Наші землі (крім невичисленої тут Холмщини) партиципують в усій засіяній площі в цілій Польщі і в цілому зборі таким відсотком:

	Проц. всієї обсіяної одним родом площі	Проц. всього збору одного збіжжа
пшениця	42%	36%
жито	22%	18%
ячмінь	35%	31%
овес	32%	24%

Разом усіх родів збіжжа обсіяли наші землі у відношенні до цілої Польщі 29.4% площі і дали збір у відношенні до цілого збору у висоті 24.6%. Тому вислід у загальному зборі менше корисний для нас, ніж простір обсіяної площі, бо збір з одиниці площі є у нас нижчий, ніж пересіч цілої Польщі, як про це свідчать отсі числа:

Збір в сотнарах з гектара:

	пшениця	жито	ячмінь	овес
Львівщина	9,8	8,6	9,0	8,0
Станиславівщина	11,0	9,1	10,5	10,1
Тернопільщина	10,9	7,7	10,4	9,6
Волинь	11,1	7,6	11,4	7,1
Полісся	9,5	7,1	8,1	8,0
Пересіч цілої Польщі	12,5	9,9	11,6	10,6

Коли би наші землі дали бодай такий збір з одиниці площі, як він є в цілій Польщі (а він розмірно дуже низький), то булаб надвижка збіжжа у нас на 17.980 вагонів зерна, або около 26,835.000 зол., коли рахувати тільки по 15.— зол. за сотнар збіжжа. З цього видно, які великі втрати несуть наші хлібороби через те, що не використовують належно збору з одиниці площі. Інша справа, що багато причин, чому це не діється, лежить поза нами, але немало й у нас самих занедбання, головно брак хліборобського знання й хліборобської освіти.

Замітне те, що наші землі дають **більше 1/3 частини всього збору пшениці в Польщі** і близько 1/3 частини збору ячменю.

Щодо **бараболь**, то у нас їх засаджено (в тисячах гектарів) і зібрано (в тисячах сотнарів та осягнено з гектара (в сотнарах):

	площа	збір	збір з гект.
Львівщина	211,0	20.956	99
Станиславівщина	101,1	11.480	114
Тернопільщина	127,6	15.111	118
Волинь	156,3	14.876	95
Полісся	143,0	11.952	84
Пересіч цілої Польщі	—	—	114
разом	739,0	74.375	—

В пересічі зібрано на наших землях по 100,6 сотнара бараболь з гектара. Наш збір бараболь виносить 24% всього збору в Польщі, а площа наших земель ужита під управу бараболь виносить 26% всієї площі, зайнятої під барабольі в цілій Польщі. Наше недотягнення у відношенні до всієї продукції Польщі виносить тут 14.870 вагонів бараболь, або (по 3.— зол. сотнар) коло 4,461.000 зол. страти через невідповідне використання площі.

Вправді ці обчислення наших втрат через неосягнення навіть пересічи збору, який осягає Польща, є загалом теоретичні, та проте вони звертають увагу на те, що саме в часі господарської кризи треба так гоподарювати, щоби без вкладу гроша, а передусім через зміну способів господарювання, дійти до кращих зборів.

Це завдання стоїть саме перед організаторами нашого села, які повинні прислухуватися до закликів і праці наших кооперативних установ та „Сільського Господаря", які стараються, одні через збут і звижку цін на хліборобські продукти, а останній через навчання поступового господарювання облекшити ці мимовільні втрати нашого села.

Інж. Е. Храпливий.

Перед німецькою мораторією.

ПАРИЖ, 17. III. ПАТ. Французька преса повідомляє з Берліна: В тутешніх політично-фінансових колах панує велике занепокоєння з причини постійного спадку активности німецького торговельного біляносу. Заноситься на те, що німецький уряд буде приневолений оголосити ґенеральну мораторію всіх закордонних довгів Німеччини.

Штальгельм резиґнує з виборів.

БЕРЛІН, 17. III. ПАТ. Прес. бюро Штальгельму у комунікаті признає, що Гінденбург у виборах побідив у практичному змислі. Цього не змінить друге голосування, яке не матиме політ. значіння. Штальгельм годиться зректися тієї формальности.

З життя наших установ.

Організація українських приватних службовиків.

В неділю, 13. ц. м., відбулися у Львові, в салі „Української Бесіди", XIV. Загальні Збори Союзу Українських Приватних Службовиків „СУПРУГА". Союз видає свій власний орган „Службовик", зате в українській загальній пресі присвячується організації наших приватних службовиків дуже мало місця. Тому хоч раз у рік, з нагоди річних Загальних Зборів тої організації, варто присвятити їй трохи уваги.

Сьогодні маємо вже тисячі наших умових працівників — українських приватних службовиків, які найшли свій хліб у службі народові. Захоплені своєю працею, або частіше лише задоволені своїм куском хліба, наші приватні службовики замикалися по своїх установах і в найкращому випадку творили свої тісні гуртки зацікавлення своєю установою. Службовики інших установ їх мало обходили, а в своїх установах вони часто перетворювалися в робочу силу, всецілю залежну від таких-же службовців на вищих щаблях служби.

З другого боку службовики стратили своє значіння у свого дійсного хлібодавця — українського громадянства, якого предоставники по установах знали службовиків лише з цифр їхньої заробітної платні: — чи ту платню видержує біляне установи, чи ні. Витворився стан, який дуже влучно характеризують приблизно такі слова члена надзірної ради до директора одної установи: Службовики — це так як ваші наймити; — як вони незадоволені, то повиганяйте їх і наберіть собі інших. Очевидно, що такий стан не ворожив нічого доброго службовикам, але рівночасно був він дуже шкідливий і для самих установ. Наш нарід опинився в таких умовинах, що не може собі позволити на службовиків, які відсиджувалиб лише свої години служби в установах — хочби навіть на інтенсивній праці. До наших службовиків ми мусимо ставити більші вимоги, але тих вимог не можна та й недоцільно ставити до „наймитів".

Поки життя плило менше-більше нормальним руслом і ні установи ні службовики не знали, що таке „кріза", то й трудно було зрушити службовиків до того, щоби вони вглибилсь у своє становище, ба навіть, щоби подумали про свій власний інтерес у солідарности всіх службовиків. Щойно в міру того, як гіршали умовини праці службовиків, як редукція працюючих сил і платень ударила по одних і нависла над другими, службовики починають спамятовуватись та шукати захисту у своїй професійній організації.

Правда — СУПРУГА ще й сьогодні обєднує не багато наших службовиків. Всеж таки й число 738 членів у дні 31. XII. 1931. р. є вже досить поважне, а 109 нових членів за минулий рік вказує на досить сильний зріст зацікавлення організацією і її сили. Тим більше, що СУПРУГА ще не має тої сили, щоби міг поважно заважити на долі українського службовицтва та не може дати своїм членам того максімум користей, які можуть мати члени від своєї сильної професійної організації. Коротко кажучи, СУПРУГА сьогодні ще не має належного зрозуміння ні серед загалу українського громадянства, ні навіть серед українського службовицтва. Відрадне є лише, що те зрозуміння постійно зростає для добра і службовицтва і всього громадянства.

Тепер кілька слів про останні Загальні Збори СУПРУГА. На Збори прибуло 122-ох делегатів. Отже між ними делегати з Яворова, Перемишля, Стрия і Луцька, які заступали 88 членів з краю; разом було заступлених на зборах 282 членів організації. Головував д-р Стахів, секретарював інж. Прокопів. реферат про концентрацію службовицьких емеритальних фондів і допомогу безробітним через творення варстатів праці виголосив інж. Раковський. Видно було зацікавлення і турбота справами організації і товаришів праці. На жаль і на Зборах виявилося, скільки труднощів треба ще організації побороти і назовні і навіть внутрі організації. Яскравий доказ цього дали на Зборах службовики „Народньої Торговлі".

Службовики „Н. Т." творили на Зборах сильну опозицію. Не будемо тут описувати цілого виступу тої опозиції. Надіємося, що Головна Управа СУПРУГА подбає про те, щоби полагодити ту цілу справу на добро організації і задоволення службовиків „Н. Т." Всеж таки не можна тут не пригадати, що справді трудно було збагнути і причину і гостроту тої опозиції, бо такою причиною

не можна вважати домагання залишити внутрішній організації службовиків „Н. Т." половини вкладок, які вони вплачують до СУПРУГА. Не виключене, що ціла опозиція була ділом одної людини і мильного розуміння значіння професійної організації у службовиків „Н. Т." Інакше не впалаб у їхніх промовах загроза навіть виходу з СУПРУГА, без — повторюємо — поважної причини для цього.

На біжучий рік віддано провід організації новій Раді на чолі з *д-ром Карлом Коберським.* Нова Рада на першому своєму засіданні дня 15. п. м. уконституувалась таким чином: *д-р Матвій Стахів* 1-ий, *д-р Ярослав Олексишин* 2-ий заст. голови, *Гриць Гладкий* секретар, *інж. Роман Вітковицький* скарбник; дальшими членами Головної Ради вибрані: Ілько Лисий, д-р Михайло Матюшенко, інж. Осип Бандера, Максим Бриливський, Василь Васильків, Юліян Галярович, Олекса Черник; заступники: д-р Дмитро Бречка, Гарасим Пилипюк, інж. Роман Раковський, Семен Храпливий, інж. Іван Лучишин, Петро Петрик. До Провірної Комісії вибрані: Володимир Дуткевич, Іван Грабар, Захар Рудик, інж. Андрій Сербин, Евстахій Мурин.

При цій нагоді годиться пригадати всім українським приватним службовикам, які ще не належать до СУПРУГА, що в їхньому власному інтересі і для добра справи, якій вони служать, є належати до своєї професійної організації, якій судиться грати дуже поважну ролю в житті українського народу.

Гр. Гл.

ШАРЛЬ ЖІД.

(CHARLES GIDE).

Помер найбільший сучасний економіст і теоретик-кооператор, Шарль Жід. Помер той, що в політичній економіці старався обґрунтувати систему господарського солідаризму, а кооперації старався дати теоретично-економічні основи, творючи з неї окрему галузь науки.

„Солідарність це не тільки звук гарного слова, чи абстрактний ідеал, як гасло свободи, рівности і братерства. Вона є фактом і то фактом, який без сумніву потвердили природничі науки та історія. Це найважніше відкриття наших часів. Факт солідарности і взаємної залежности людей від себе з кожним днем стає всім яснішим: є він може ідентичний зі самим поступом" (L'école nouvelle, 1890). Отсе основа, на якій М. Жід опер свої економічні праці і практичну роботу свого життя. Ці основи він проповідував словом і пером, якого був невтомним прителем. Його життя — це життя праці і змагання, змагання до ідеалів і спроби їх реалізації.

Народився в р. 1847 у багатій родині та покінчив студії на правничому факультеті. Був прихильником якнайбільшого стосування теоретичної науки до практичного життя і не любив сухого теоретизування. Найбільший його твір „Основи політичної економії" (1883), який появився досі у 26 французьких виданнях і безлічі на інших мовах, написав, як сам казав, тому, бо ненавидів сухих підручників, при яких можна було занудитися, а мало навчитися.

Наукову карієру робив швидко, бо вже в р. 1874 стає професором в Бордо, а від 1880 в Монпеліє, у своїх родинних сторонах. Хоча раз-враз пропонують йому перенестися до Парижа, він остає дальше у Монпеліє, бо не може розстатися з тим життям, з яким звязаний як громадянин. Головною його журбою, поза професурою, була кооперація. В недалекому місті Нім основали французькі кооператори товариство кооператорів. В ньому находить Жід середовище своєї праці і стає скоро живчиком теоретичної роботи цього гурта людей, який під його проводом діждався почесного місця у розвитку кооперативної думки під назвою „німської кооперативної школи". Свою наукову працю продовжує Жід від 1900 р. на пості професора ріжних високих шкіл у Парижі, давши себе вкінці переконати, що щойно праця у столиці дасть йому можливість перевірити практичне примінення своїх ідеалів. Там теж викладає економію і кооперацію, а його виклади виходять окремими книжками. В тому часі продовжує свої студії з суспільної і економічної ділянки та видає низку поважних праць (Economie sociale 1905, Histoires de doctrines economiques 1909 і ін.). Всюди не забуває за свої „солідаристичні підстави" і їх дальше теоретично розбудовує. Крім того основує разом з проф. Рістом журнал „Revue d' Economie Politique" (1887), якого редактором був майже до останньої хвилини. Вже після війни публікує ще низку творів, головно з кооперації, з яких треба згадати „Le programme cooperatiste" (1930). Замітне, що всі його твори виходили щонайменше у двох виданнях, що говорить про їх надзвичайну помічність.

Поза науковою працею був практичним кооператором. В р. 1883 бачимо його між основниками місцевої кооперативи в Нім, а вже в р. 1885, є головою першого конгресу французької споживчої кооперації і там предкладає спільну програму для французької кооперації, яка тоді обєдналася в союз, а якої основою є: повна партійна невтральність і аполітичність. Згідно з поглядами Жіда кожну криваву соціяльну революцію можна заступити працею над зміною теперішнього господарського ладу на лад солідаризму, якого практичним висловом є саме кооперація. Це його становище викликало спротив у тодішніх соціялістичних політиків, які довели навіть до того, що конгрес соціялістичної партії у Парижі 1900 року висловився за повним підпорядкуванням споживчої кооперації партійній владі. Раніше, бо вже в р. 1895, відкололися від союзу, створеного Жідом, соціялістичні кооперативи й утворили окремий, партійний союз. Тепер пішла вся праця Жіда над обєднанням французької споживчої кооперації, що й удалося йому зробити щойно в р. 1912. Від того часу належав все до кермуючих органів французької споживчої кооперації та брав участь у працях Міжнародного Кооперативного Союзу, якого був горячим прихильником.

Не забував теж, що він громадянин і відгукався на всі політичні, суспільні, а навіть церковно-релігійні питання дня, писав і викладав, полемізував і доказував, жив повним життям, не оглядаючись на своїх 85 літ. Коли приходилося слухати його палких промов, диспут і реплік, які так і вливали молодого, горячого духа в його слухачів, коли було приглянутися цій рухливій постаті з живими, лагідними очима, то залишалось одне враження: що справа, яку він заступає, це його найглибше переконання, а його віра в здійснення його ідеалів мусить стати вірою тих, що його слухали.

Тому-то і його наука прийнялась скоро, не тільки серед економістів, але й серед широких народніх мас, бо її практичною сторінкою живе діло — кооперація.

Інж. Е. Храпливий.

КИТАЙСЬКІ ВТРАТИ ПІД ШАНГАЄМ.

ПАРИЖ, 17. III. ПАТ. Бюро соціяльних справ міста Шангаю одержало комунікат китайського уряду в справі воєнних і цивільних страт, які потерпів Китай підчас боїв під Шангаєм. На основі цього документу втрати в окрузі Чапеї, Кіян-Ван і Ву-сун досягли 6.080 цивільних осіб убитих, поверх 2.000 ранених і коло 10.000 родин, що пропали без вісти. Крім того 160.000 родин вигнали із їхніх домівок в часі японської офензиви або відвороту китайських військ. Матеріяльні втрати обчисляють на 8 міліонів франків.

КОМІСІЯ СОЮЗУ НАРОДІВ У ШАНГАЮ.

ПАРИЖ, 17. III. ПАТ. Комісія, яка прибула від Союзу Народів до Шангаю під проводом Лайтона, на основі тутешніх інформацій користується великим признанням. Всі дожидають від неї ліквідації конфлікту, корисної для Китаю.

Голод на Радянській Білорусі.

З прикордонної смуги приходять вісти, що у плещеницькій области Радянської Білорусі населення не має зовсім засобів поживи першої потреби. Кооперативи мають порожні складниці, бо від тижня здержаний довіз харчів. 8. березня ц. р. на шляху Хмилевичі—Убоче юрба селян задержала вози з вантажем печива, розоброїла охорону й в одну хвилину все розграбила. Врак хліба замітний найбільше близько кордону. 9. березня ц. р. у Глубочанах кільканадцять селянських родин уплали приступом складницю при лічниці кордонної сторожі. Сотня війська, викликана на допомогу, розігнала юрбу стріляниною. При тому вбили 1 мужчину та 3 жінки. Обласна влада плещеницької округи домагається вантажів харчевих продуктів із Мінська та Москви.

Новий торгорельний договір Італії зі СРСР.?

„Журналь де Женев" з 11. березня ц. р. принесла вістку про те, що між Італією і Радянським Союзом має прийти до нового торговельного договору. Його мають підписати вже в найближчих днях. У звязку з тим у Римі перебувають від деякого часу члени особливої радянської торговельної комісії, між якими є і відомий Швайцер, член радянської торговельної делегації у Німеччині.

—o—

Гітлерівці підготовляли державний переворот.

БЕРЛІН, 17. березня ПАТ. Велике враження в політичних кругах викликало офіційне оповіщення про підготовку гітлерівців до державного перевороту на день 13. березня ц. р. Ревізії в касарнях гітлерівських відділів у Берліні й інших містах викрили документи та прикази, що їх мали виконати таким чином: 12. березня ц. р. у день мобілізації пробоєві гітлерівські віддіи мали заволодіти всіми поліційними станицями, складницями харчів і державними будинками. З усіх сторін мали гітлерівці помашерувати на Берлін, план опанування міста був випрацьований до подробиць. Гітлерівці мали заволодіти телефоном, телеграфом, підземною залізницею та трамваями. Назначили теж догляд над інформаційною службою. Гаслом походу на Берлін мав бути зміст телеграми з головної гітлерівської команди в Мінхені. Чимало матеріялів знайшли до часу ревізії в Шаї, де довший час прибували гітлерівські віддіи та зброїлися. Знайшли чимало складниць зброї.

—o—

По ювилейнім концерті „Львівського Бояна".

УЧАСТЬ ПРОВІНЦІОНАЛЬНИХ БОЯНІВ.

З кругів „Львівського Бояна" просять нас зазначити, що у спільних продукціях хорів на концерті взяли участь (крім львівських співочих гуртів: „Сурми" і хору богословів) також деякі з позальвівських співочих товариств, головнож у поважнішому числі — Станиславівський (20 осіб) та Бориславський (12) Бояни, відтак по кількох членів Тернопільського, Перемиського і Дрогобицького Бояна, а також золочівського хору Т-ва ім. Лисенка. Із позамісцевих членів хорів визначились як солісти на концерті: барітон Т. Дуб (диригент „Бориславського Бояна") і тенор д-р Папас з Дрогобича. Не прибули зовсім із якихось то причин — поминаючи дальші провінціональні Бояни — „Стрийський Боян", а що дивніше: львівський „Бандурист", що від свого оснування був завсіди в найтіснішому звязку з „Львівським Бояном". На диво — „Бандурист" не прислав на свято навіть короткого привіту...

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

ПРИВІТИ.

З приводу 40-ліття „Львівського Бояна" прислали Товариству привіти: ексцел. митр. Шептицький, Модест Менцінський зі Стокгольму, д-р Льонгин Озаркевич з Городка („один з основників"), Т-во „Просвіта", „Рідна Школа", Наукове Т-во ім. Шевченка, Національний Музей, Взаїмна Поміч Українського Учительства, Редакція „Діла", Т-во „Учительська Громада" у Львові, Українське Протиалькогольне Т-во „Відродження", Музичне Т-во ім. Лисенка у Львові, учительський збір Вищого Муз. Інституту ім. Лисенка у Львові, філії Музичного Т-ва ім. Лисенка в Стрию і Перемишлі, Станиславівський Боян, Рогатинський Боян, Долинський Боян, Перемиський Боян, Стрийський Боян, Тернопільський Боян, Дрогобицький Боян, Бориславський Боян, Бережанський Боян, Музичне Т-во „Боян" у Бродах, Українське Т-во в Пільзні, інж. Осип Гудзюк із Брна, о. д-р Лев Глинка, о. д-р Омелян Стасюк, дир. Василь Бараінський, д-р Нестор Нижанковський і ін.

—o—

СПРАВА МЕМЕЛЯ.

ЖЕНЕВА, 17. III. ПАТ. Розмови, що ведуться від довшого часу між правниками Франції, Англії й Італії з одної сторони та Литви з другої, не дали ніяких успіхів. Пропозиції в справі арбітражу розбилися об литовський спротив. Сигнатарі вислали до литовського уряду ноту, в якій грозять переданням справи гаському трибуналові, оскільки литовський уряд не встановить у Мемелі директоріяту, що користується довірям сойму.

БЕРЛІН, 17. III. ПАТ. Повідомляють з Льондону, що німецький амбасадор дістав доручення з Берліну звернути британському урядові увагу на поважну ситуацію, яка повстала в Мемелі. Вже з початком цього тижня представник німецької амбасади звернувся в тій справі до уряду закордонних справ В. Британії.

—o—

В СПРАВІ МОРАЛЬНОГО РОЗЗБРОЄННЯ.

ЖЕНЕВА, 17. III. ПАТ. Комітет морального роззброєння відбув засідання, на якому рішив покликати підкомітет, що встановить порядок, в якому будуть студіовані поодинокі справи морального роззброєння. Румунському делегатові Пелля доручили виладити меморіял в справі пристосовлення державних законодавств до теперішнього міжнародного права.

Дрібні вістки.

Банк землевласників у Данцігу припинив виплати і має оголосити мораторію.

З приводу 10-ліття фашистівського правління в Італії буде влаштована велика політична вистава.

Болгарський уряд задумує з причини фінансової крізи припинити виплати у звязку із закордонними зобовязаннями.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ПЕРЕД ЗАМКНЕННЯМ СОЙМУ ТА СЕНАТУ.

Праці сойму та сенату доходять до кінця. Вчорашне засідання сенату було мабуть останне, сьогодні 18. березня відбудеться останнє засідання сойму. На цьому засіданні ухвалять оконечну редакцію бюджетового преліміпаря на 1932-3.

Є чутки, що сойм скличуть знову на надзвичайну сесію в половині травня.

ЯК ДЕРЖАВА МАЄ ПОМАГАТИ ІНВАЛІДАМ.

На засіданні сенату розглядали проект закону інвалідської новелі. Референт сен. Клеменсевич (ББ) предложив в імені комісії приняти закон без змін і такі резолюції: Сенат взиває уряд продовжувати програмову полагоду справи воєнних інвалідів у Польщі: 1) надаванням воєнним інвалідам землі за посередництвом скріпленої капіталізації рент і признання кредиту для загосподарювання, 2) надаванням концесій на продажу монопольних виробів та підкріплення кредитом концесіонарів-інвалідів, щоби створили самостійні варстати праці, 3) даванням праці воєнним інвалідам. Дальша резолюція взиває уряд, щоби в міру поправи господарської конюнктури держави при найближчій можливости підвищив інвалідські ренти. Закон і резолюції приняли.

СТРАЙК У ДОМБРОВСЬКІМ БАСЕЙНІ ПРИПИНЕНИЙ.

СОСНОВЕЦЬ, 17. III. ПАТ. Вчора на конференції делеґатів Ц. З. Г. у Сосновці постановили гірничий страйк у Домбровськім Басейні припинити наслідком відокремлення акції гірників — як подають мотиви постанови Ц. З. Г.

ПОЛЬСЬКА НОТА В МОСКВІ.

ВАРШАВА. 17. III. ПАТ. Польський посол у Москві Патек у ноті до заступника нар. комісаря закордонних справ Крестинського зажадав, щоби подав усякі дані у звязку із поданим 9. березня комунікатом у справі замаху на радника німецької амбасади Твардовського. Це тому, що польський уряд зі свого боку хоче вести слідство в справі евентуальної участи польських горожан у згаданому замасі. Крестенський має дати відповідь на повищу ноту пос. Патека.

ЗА ШПІОНАЖУ.

ЧОРТКІВ, 17. III. ПАТ. 16. і 17. березня окружний суд як наглий розглядав справу Ів. і Мик. Белзського з Городниці, пов. Борщів, обвинувачених у проступку шпіонажі в користь сусідньої держави. Ів. Белзського засудили на 12 літ тюрми. Мик. Белзського на 14 літ тюрми.

РОЗСТРІЛЯЛИ 200 ВОЯКІВ.

ХАРБІН, 17. III. Згідно з яп. джерелами розстріляли 200 китайських вояків, що збунтувалися проти нового манджурського уряду та напали на яп. залогу в Нінгуя.

ТВАРДОВСКИЙ ПОСЛОМ У КОВНІ?

РИГА, 17. III. З Ковна повідомляють, що в тамошніх політичних колах говорять про недалеке відкликання німецького посла в Ковні Мората. Як його наслідника подають дотеперішнього радника німецької амбасади в Москві Твардовського, на якого недавно комуніст Штерн виконав замах.

ЛІНДБЕРҐОВА ДИТИНА ПРОПАЛА?

ЛЬОНДОН, 18. III. ПАТ. Учора минув 15-ий день від хвилини схоплення Ліндберґового хлопчика. Згідно з вістками з Америки починає зникати надія, щоби дитину вдалося віднайти. У звязку з тим серед богатих американців повстав переполох. Вони побоюються, що схоплення Ліндберґової дитини найде наслідувачів.

ГРЕТА ҐАРБО ВТРАТИЛА МАЙНО.

У Вайзенштайні (Естонія) повісився Марґус, директор фабрики сірників, що належить до Кройґерового концерну. У Стокгольмі скінчив самогубством промисловець Льоренаен, який все своє майно ульокував був у Кройґерових вартісних паперах. У стокгольмськім парку втруївся якийсь бухальтер наслідком страт у звязку зі знижкою курсу акцій Кройґерового концерну. Нюйорські часописи повідомляють, буцімто Грета Ґарбо втратила все майно наслідком фінансової катастрофи Кройґерового концерну.

З руханки.

СОКІЛЬСЬКИЙ РУХАНКОВИЙ ВЕЧІР.

Руханковий Вечір „Сокола-Батька“, що відбувся у вівторок 15. ц. м. в салі Реміснничої Палати, стягнув небагато публики. А шкода. Бо програма його була уложена дбайливо й зі смаком, тягнулася не довго, а виконання поодиноких точок не лишало нічого до бажання.

На першу частину програми зложилися: 1) перегляд вправляючих, до якого виступили I. і II. чета, членкиці й учасники — разом понад 50 душ, 2) вправи вільноруч, що їх виконала I. чета членів, 3) забави і гри молодих учасників і 4) вежі-образи на коні у виконанні членкиць. Усі ті точки пройшли гладко і справно під звуки невеличкої сокільської орхестри. З заповіджених точок відпало вступне слово.

У другій частині пописувалася II. чета членів вправами на високому коні. Вправи ці (4+1 вільна) доволі трудні, всі видержані в стилі, як і вправи на поручах, що їх виконала I. чета членів. Гарну цілість творили вправи серпами укладу Д. Сіяківної у виконанні членкиць. Закінчився вечір незвичайно ефектовними вільними вежами старших учасників (14), що їх публика оплескувала дуже горячо.

Такі руханкові пописи повинні наші руханково-спортові товариства влаштовувати по змозі частіше, бо вони дають не тільки перегляд праці і її успіхів чи недомагань у дотичних товариствах, але й заохочують інших до праці та зеднують їм нових членів-руховиків.

I. Н.

Спортові висліди.

ГАКІВКОВІ МИСТЕЦТВА ЕВРОПИ.

У дальшій части гаківкових мистецтв Европи, що йдуть у Берліні, відбулися такі стрічі:

Австрія—Швайцарія 2:2 (1:0, 1:1, 0:1).
Чехословаччина—Латвія 7:0 (3:0, 2:0, 2:0).
Швеція—Румунія 4:0 (2:0, 1:0, 1:0).

НОВИНКИ

— **Українська пресова служба в Берліні,** що досі видавала бюлетені й огляди української преси в німецькій мові, приступила від березня до постійного видавання українських повідомлень для української преси. Можна сподіватися, що наша преса повитає радо цей новий крок нашого пресового бюра в Німеччині й використає відповідно новий матеріял для інформації нашого загалу про те, що діється за кордоном.

— **„Радянська Україна“** — під таким заголовком приніс берлінський щоденник „Берлінер Берзенцайтунг“ з 4. березня ц. р. обширну кореспонденцію з Харкова з вірною характеристикою сучасних обставин на Радянській Україні. Зокрема яскраво схарактеризований у статті теперішній протиукраїнський курс більшовицької політики на Україні. При цьому кореспондент звертає увагу на велике значіння української справи та її важну ролю в будучині Східної Европи.

— **Виклад про Зелений Клин.** Перед кількома днями відбувся заходом „Української Громади“ в Берліні виклад д-ра Мінка про Манджурію та Зелений Клин. Прелеґент походить із Далекого Сходу, покінчив там ґімназію та приїхав до Німеччини щойно після більшовицького перевороту. Виклад мав характер великої безпосередности та викликав велике заціковлення та довшу дискусію. З огляду на те було б дуже бажаним, щоби д-р Мінко свій виклад оголосив у пресі, яка дуже цікавиться подіями на Далекому Сході.

— **Концерт Наді Біленької.** В середу 6. квітня в 8.15 год. веч. відбудеться в салі Муз. Т-ва ім. Лисенка концерт піяністки Наді Біленької. Перед концертом музичний виклад д-ра Нестора Ніжанківського.

— **Курс провідництва по Львові.** В середу, 16. березня ц. р. почався цикль викладів із ділянки краєзнавства на области Львова приступним викладом інж. Сев. Пастернака, який обговорив найважніші проблеми, звязані з історією Львова та його околиць. Черговий виклад д-ра Романа Зубика „Історія Львова“, I. частина, у пятницю 18. березня ц. р. в 6. год. вечором при вул. Мохнацького 12.

— **Наша кооперація і бекони.** У вчорашній замітці п. з. „Польща, Анґлія і бекони“ подали ми хибно, що Союз Експортерів у Варшаві не дає контингенту нашій кооперації на вивіз беконів. У дійсности цей Союз ставить перепони нашій кооперації у вивозі безрог до Відня, а беконів наша кооперація не експортує, бо не має власних беконярень і ціла кооперативна беконярська справа зводиться до достави сирівців до істнуючих чужих беконярень.

— **Дар през. Масарика для Закарпатської Руси.** Президент чехословацької республики Масарик дав у день своїх уродин чсл. Червоному Хрестові 150.000 чеських корон на допомогову акцію для Закарпаття.

— **Розвязані „Луги“.** ПАТ повідомляє: Тернопільське воєвідство постановою з 7. березня ц. р. на внесок бережанського старости на основі обовязуючих постанов розвязало „Луг“ у Стриганцях з причини повного занедбання заходів до осягнення тієї мети, для якої т-во створилося. „Луги“ в Курянах і Вимислівці, бережанського повіту повідомили про своє добровільне розвязання, тому бережанське староство поробило заходи щодо адміністрації їхнім майном.

— **Арештували студента політехніки.** У Львові поліція арештувала студента політехніки Йос. Райтера. Йому закидають, що намовляв залізничників, щоби підчас ґен. страйку покинули працю. Підчас ревізії найшли в Райтера циклостиль і матриці летючок, що накликають до страйку.

— **Львівська хроніка.** У звязку з приготуваннями комуністів до святочного дня роковин паризької комуни арештувала поліція 36 осіб. — У справі виявлених зловживань у „Бриґідках“ сензаційний зворот, подробиць не виявляють; слідство веде суддя Петтер. — Вчорашньої ночі стоплена зі снігу вода залляла вул. Джерельну; вогнева сторожа копала рови майже цілу ніч і дальший доплив води спинила. — Процес Ґорґонової почнеться 25. квітня ц. р.

— **Із краєвої хроніки.** Станиславівський суд засудив на 8 літ важкої тюрми Івана Барана з Костельник за вбивство батька. — У звязку зі зловживанням в маґістраті арештували в Бережанах Зенона Лисаковського, Івана Ремзіша, Евгена Бабяка, Володисл. Матиця та Мілю Ґольдштайн. — Під замітом підпалу власного господарства (для премії) арештували Филимона Стахова з Золотої Слободи. — В Домініканських Бірках біля Брухович 26-літній Василь Свищ одним поличником убив 72-літню Катерину Білаківську; його арештували. — У сварці за позичені гроші Василь Клинишин убив ножом Михайла Чабана в Янівських Порічах, пов. Ягайлонський Городок. — Бережанський суд засудив на кару смерти Филипа Панька з Соснова, підгаєцького повіту, за вбивство жінки.

— **Отруїв свою любку.** Передучора померла несподівано 20-літня Марія Зарічна в Козельниках львівського повіту. Слідство виявило, що покійна була в 6 місяці вагітности. Кружляє поголоска, що отруїв її любчик. Вчора відбулася секція трупа у присутності слідчого судді.

— **Катастрофа літака.** На вулицю міста Лівупав літак, що перелітав понад кріввями домів. Збірник із бензиною вибухнув. Зпід останків літака добули звуглені трупи двох подорожних. Близько місця катастрофи повстала пожежа каварні.

— **Рік тюрми за леопарда.** В Берліні суд засудив артиста-маляря Отеґравена на рік вязниці за те, що його освоєний леопард розшарпав маму півтретя літню дівчинку сторожихи, а її попоранив. Того леопарда якийсь підприємець показував за гроші тисячам цікавих у Берліні, та на приказ поліції звіра застрілили.

— **Пожежа копальні.** У північно-західньому весському вуглевому басейні вибухла пожежа, яка застала лише стежу безпеки. 20 робітників успіли врятувати, 8 залишених у копальні не дає знаку життя від кількох годин. Втратили надію врятувати їх, бо велика горяч нищить гумове ратункове приладдя.

— **Крізь просмики Гімаляїв.** Повідомляють із Риму: Академик Туцці склав звіт із своєї подорожі по Зах. Тибеті й Непалі, яка тревала 4 місяці — шляхом 1.600 км. крізь гімаляйські височини. Вдалося йому придбати рукопис одної з найцікавіших епічних поем Тибету та відписати чимало написів і менших творів із передбуддійської доби. В Непалі віднайшов Туцці оригінал одного з найцінніших творів індійської фільософії „Прамана Вартіка" Дармакірті. Про цей твір, відомий з уривків, думали, що він утрачений для науки.

— **Видобувають затоплений підводний човен М 2.** Кінчиться праця над видобуттям затопленого підводного човна М 2. Заки його видобудуть, мусять із нього випомпувати 325 тон води. На поверхні моря збудують пливучі доки, щоби на місці перевірити причину катастрофи. Над заходами піднести затоплений човен працює тепер 16 нурців. Працюють вони в незвичайно важких умовинах — у глибині 100 стіп. Тепер цементують човен спеціяльним цементом, у якому закріплюють гумові вужі до видобування води, помпи уставлені на чердаку корабля „Тедворт".

— **У кількох словах.** За два міліони золотих марок продає льорд Ротшільд свою збірку випханих птиць американському природничому музееві в Ню Йорку. — Над Динабургом пройшла сніговія й засипала чимало домів на передмісті; радянські поїзди прийшли з 4 год. спізненням. — У Монтаржі (Франція) троє дітей згоріло в деревляній альтанці; бавилися сірниками, підпалили альтанку й не могли з неї вийти. — На шляху Париж—Вінтімілія намагалися викликати третю з черги залізничу катастрофу знищенням світляних сиґналів, але залізнича обслуга завважила це в час і шкоду направила. — Біля устя Родану осів гидроплян ізза ушкодженого мотору, один подорожний потонув, 4 особи важко ранені. — Поліція в Маноск (Франція) втрете не позволила летунові Савантові на випробування літака; цей літак має нібито цю прикмету, що при упадку в ньому не можна згинути. — Музей у Всетіне (Чехословаччина) купив цінний чеський друк — перший випуск кутногорської книгозбірні з 1849 р. — Хор. Шурвей упав із літаком біля Варшави та згинув у вогні збірників бензини. Окрема комісія веде перевірку причини катастрофи. — Підчас летунського випадку в Торуні два летуни ранені, літак розбитий.

— **З Т-ва „Зоря" у Львові.** Реферат „Про учасників і терен війни на Далекому Сході" виголосить інж. В. Несторович в неділю 20. березня ц. р. в год. 12. вполудне в салі Т-ва, вул. Вірменська 25.

Відозви й комунікати.

ЗА ВИКУПНО УКРАЇНСЬКОГО ГОРОДУ у Львові.

Головний Комітет для викупна Українського Городу у Львові при Старшині „Сокола-Батька" подає до відома, що за цілий рік 1931 прийшло на оплату ще довжної великої ціни купна (4.200 дол. з процентами) від українського громадянства ледви 835 ам. дол. Хто що дав, виказує список жертводавців у додатку до „Сокільських Вістей" ч. 2. з 1932 р. На рік 1932 припадає до сплати умовлених рат на ціну купна під загрозою утрати права до ратальних сплат — 970 дол. у двох ратах (липень, грудень). Тим часом за січень і лютий 1932 дістали ми дуже маленько, бо лише самі дрібні датки — разом 40 ам. дол.

Отсим закликаємо до жертв, чи до купна хоч би найменших однометрових паñок (по 2 дол. кожний метр) усіх прихильних для сокільської ідеї, а передовсім наші союзні сокільські товариства та їх членів. Кожна сокільська станиця повинна вплатити безумовно й чимскорше (уладжувати на ту ціль фестини, забави, аматорські вистави!) найменше по 2 дол. (18 зол.). Дільніші товариства повинні зложити по 4—6 дол. на 2—3 метри землі. Побіч того наші члени нехай доповнюють жертв від своїх місцевих кооператив на найближчих загальних кооперативних зборах при розділі зисків.

Не гайтеся, щоби ми вже 10. квітня ц. р. на Заг. Зборах „Сокола - Батька" довідалися, скільки й коли сокільські станиці придбають гроша в році 1932 для свого матірного товариства на викупно землі в Українському Городі!

Головний Комітет для викупна Українського Городу при Старшині „Сокола-Батька" у Львові.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Воюємо з китайцями.

Коли Ви прочитаєте в Бедекера, що українське племя належить до білої раси — так не вірте цьому. Коли побачите Галичину на карті Европи — скажіть, що це неправда: наша волость лежить десь на північ від Трансваалю й на захід від Таїті. Де саме — не знаю. Пошукайте...

Бо як на Европу, Галичина занадто екзотична. Вправді ананаси там не родяться, страховинний боа живот'є лише на папері Франкової книжки, зате мешканці цієї Кохінхіни наскрізь колірові люди. Дарма, що в них шкура біла й чола хрещені — вони справжні сіюкси, хоч і без томагавків. Тілом біляві, та душею сорокаті — вічні оптимісти...

І хоч неодна прачка вже їх прала, хоч нераз їх у „радіові" топили, а вони всеж таки фарби не пускають. Ще й зашилися в народню дебру та фарбують яко мога нашу сіру дійсність. Так собі — humoris causa. Завзялися сіромахи перемалювати українську чайку на барвисту папугу. Ясно чому: хто видить на рожево, а думає на зелено, тому й хочеться, щоби усе довкола було колірове.

У наших оптимістів голоровньки мов писанки мальовані, а з них раз у раз кращені ракети вилітають. Такі, що гострим світлом пропірнують народню хмару. Будять курят по курниках. Виганяють лиликів із соломяних стріх. Накінець падуть униз — і гаснуть у вуличній баюрі...

Закордонні оптимісти завжди вірять у рідну міць, зате рідні числять лише на закордонну силу. Радіють, коли Аль Капоне скаже про себе в інтервю, що він американський Довбуш. Страшать Гендерсона гуцульськими вишивками. А коли на Карпатах сяде чорна мряка, тоді вони годні навіть на запалений сірник глядіти крізь люпу й дуритися, що це ясне сонце...

Коли не вірите, розкажу вам історію українсько-японського союзу.

Якось раз заскомліло за китайським типом. Заіржали скорострільи — на Европу задуло солодким запахом війни. А тоді схаменулася Городенка, здрігнулися стіни Скалата-города й заворушилися Богородчани:

— Банзай! Хай живе Япан!

Нашим рідним Бісмаркам уже зарожевіли сочки в окулярах:

— Допоможімо японцям! Гіяково наших друзів так самих китайцям на поталу кидати! Їхня війна нашою війною. Вона нам на користь

— Ніби як? — питаю оптиміста.

— Хібаж вам так тяжко догадатися? Знаєте самі, що японці набють китайцям синяка як слід!

— Ну?.

— Опісля разом з Китаєм Япан розторошить СРСР.

— Ну?..

— А пізніше разом з китайцями та більшовиками японці вдарять на... Розумієте?

— Так.

Я зрозумів, що мій оптиміст хворий на чоло...

Від себе кину кілька проектів під прихильну задуму. Подаю їх у формі анкетного квестіонара.

1) Чи майбутня українсько-японська держава має бути дуалістичною монархією?

2) Чи тоді мікадо повинен перевести столицю до Коломиї?

3) Чи українські самовари мають бойкотувати китайський чай?

4) Чи годиться поставити в Грималові памятник „Невідомій гейші"?

5) Як реклямувати гаракірі між українськими самогубниками?

Ще одно: пропоную в доказ наших „жовтих" симпатій перенести з Японії кілька вульканів до Галичини, а зате подарувати їм нашу Чорногору.

Сподіюся, що українські оптимісти не промовчать моєї анкети. Якщо всі відгукнуться — тоді зможемо накінець перевести їх статистику.

Кут Кудак.

Дописи.

ТЕРЕБОВЛЯ. **(Марійське свято молоді).** Дуже милою, а заразом і важною подією з огляду на рел.-моральне виховання молоді було влаштування „Мар. Свята" гімн. молодю під проводом о. Ст. Весоловського, гімн. катехита. Порядок свята складався з двох частин: рано Сл. Божа, відпр. о. Лучинським, ігум. монастиря ЧСВВ. у Львові, спільне причастя всіх членів „Мар. Друж.", проповідь і святочна присяга „М. Д.", до якої приступило понад 50 мол. членів. Обряд приняття членів до „М. Д." так вплинув на присутній народ, що багатьох спонукав до сліз. Вечором в салі читальні „Просвіти" відбувся святочний концерт, виповнений багатою програмою у виконанні членів „М. Д.". Передовсім звертав на себе увагу міш. хор „М. Д." під проводом В. Ганчаря, уч. 8. кл., який присвятив багато праці й енергії для його вишколення. Відспівано зовсім поправно рел. твори: Жданова, Лисенка, Бортнянського й ін. Між хористами вибився В. Василевич, уч. 7. кл., який диспонує першорядним басовим матеріялом. Милою несподіванкою була Маруся Запаліґна, уч. 1. кл., яка відограла форт. сольо (три кусники), в яких виявила незвичайну, як на 11-літню дівчинку, техніку гри. Також усі три деклямації випали зовсім добре. Програму свята доповнювала тамб. орхестра „М. Д." під батутою В. Василевича, яка відограла кілька прекрасних муз. творів. З них заслугує на признання муз. образ „Сон", уложений на тамб. орхестру о. Борсою ЧСВВ; цей твір прекрасно відограла орхестра в 25 хвилинах. Святочну промову виголосив о. ігум. Лучинський зі Львова, а реферат „Про почитання Преч. Діви Марії" о. С. Весоловський. Подивляти треба енергію і дбайливість о. Весоловського, який посвячуючи стільки часу для молоді, зумів зорганізувати молодь і в хорі і в орхестрі, для якої придбав уже стільки тамб. інструментів. — **І. З.**

ГРИМАЛІВ. **(Дещо про горілчані махінації).** Якийсь час деякі купці з Грималова побирали з горальні у Глібові без відома скарбової влади дешеву горілку. І було до всім добре. Та один із спільників Яків Гарнфункель був щось невдоволений і намовив Павла Стебніцького з Глібова, щоби в означеному часі сторожив, а приловить з горілкою Ісака Гарифункля, як буде нести її з горальні до Глібова. Павло Стебніцький дійсно приловив того Ісака Гарифункля з горілкою, завів до своєї хати і торг в торг випустив його з горілкою за 100 ам. дол. Яків Гарифункель одержав з тих грошей 300 зол. як спільник. Про це довідались інші спільники, засіли на Якова Гарифункля та домагалися звороту грошей і його так побили, що аж мусів піти до лічниці до Скалата на лікування. Через це справа стала голосна. Павло Стебніцький побоявся за себе, заніс гроші, які дістав, на поліцію, а купців від дешевої горілки приарештували та по двох днях випустили на волю. Дехто з місцевих адвокатів заробив також на тому інтересі, а можливо ще дещо заробить, бо справа може підпасти під наглий суд, якщо прокуратура прийме побиття Якова Фарифункля і відібрання йому грошей за грабіжницький напад.

СПОРТ.

Закінчення зимового сезону в С. Т. „Україна".

Дружина гаківки при С. Т. „Україна" у Львові закінчила тепер третій рік свого істнування. Добувши в мин. році мистецтво львівської Б-кл., ввійшла вона до найвищої в гаківці кл. А, де всі назагал сподівалися високоциферних її програних. Що правда, мистецтва в А-кл. цього року не відбулися (з причини виїзду кількох львівських змагунів на Олімпіяду до Америки), та все таки, дивлячись на вислідн розіграних змагань, наша дружина дала собі якось раду в тій страшній А-клясі. По-перше перемога над Погонею (2:1) і нерозіграна з Лехією (0:0), а дальше дві перемоги над мистцем Б-кл., А. З. С.-ом (3:1 і 5:0) дали б „Україні" змогу навіть на випадок останнього місця в змаганнях за мистецтво, удержатися в А-клясі.

До важніших моментів належав, крім згаданої перемоги над Погонею, виїзд нашої дружини до Чернівець, де вперше в історії українського спорту стрінулися дві наші дружини гаківки на леді. Ця стріча з „Довбушем" закінчилася, як відомо, високою перемогою львівської дружини (7:0), що автоматично вказує на „Україну", як найліпшу українську дружину гаківки. Дальше виїздила дружина до Перемишля, а один з найліпших змагунів, Мирон Труш, двічі виступав у репрезентації Львова проти Шлеська і Кракова.

Всіх змагань розіграла дружина в останньому сезоні 18, з чого 7 виграла, 3 зремісувала, а 8 програла, із загальним відношенням воріт 32:32 (7:8, 14:10, 11:14). Вже само вирівнання воріт слід уважати успіхом, коли завважимо, що аж 5 змагань грала „Україна" з Погонею, 3 з Лехією і 1 з Чорними.

На 32 добутих воріт стріляв половину сам Труш М. (16), дальше Труш II. 5, Евгенів і Юра по 4 і Дмицьо 3. Найчастіше виступала дружина в складі: Скрипій; Дацьо, Гофрик або Лисик; Труш II., Труш I., Юра, Евгенів і Дмитерко.

Д.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Dr. Ivan Esih: NAŠI MOTIVI U UKRAJINSKOJ NARODNOJ I UMJETNOJ KNJIŽEVNOSTI. Sarajevo, 1932 Hrvatsko kulturno društvo „Napredak".

M. Danko: DIE NATION IN SOWJETKETTEN. Ст. 48. Відень 1932. Gerold und Co. Universitätsbuchhändler, Stefanplatz 8, Wien I. Ціна 1 шилінґ, для закордону 15 ам. центів.

ЖУРНАЛИ.

MORZE, organ Ligi Morskiej i Kolonjalnej. **Marzec 1932 r. Zeszyt 3.**

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 17 III. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·60 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., водулевць 4·80.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Пятниця, 18. III. год. 7.30 веч. „Дзяди“ Міцкевича (премієра).

Субота, 19. III. год. 4. попол. Академія корпусу кадетів.

Субота, 19. III. год. 7.30 веч. „Дзяди“.

Неділя, 20. III. год. 3.30 попол. „Люди в готелі“.

Неділя, 20. III. год. 7.30 веч. „Дзяди“.

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 18. III. год. 8 веч. „Щастя від завтра“.

Субота, 19. III. год. 8. веч. „Щастя від завтра“.

Неділя 20. III. год. 4. попол. „Роксі“.

Неділя, 20. III. год. 8. веч. „Щастя від завтра“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Багряна гондоля“ (Шільдкравт, Дор. Бушіе).

КАСІНО: „Трейдер Горн“ (В. С. Ван Дайк)

КОПЕРНИК: „Quo vadis“.

ЛЕВ: „Легіон хоробрих“, „Новочасне подружжа“.

МАРУСЕНЬКА: „Quo vadis“.

МІРАЖ: „Доля“, „Камелієва жінка“ (Ол. Діма).

ОАЗА: „Чотирьох із легії“.

ПАН: „Історія гріху“, „Княжна джезбенду“.

ПАЛЯС: „Циганські романси“ (Бриґіда Гельм).

ПАСАЖ: Нечинний.

ПРОМІНЬ: „Граф Каліостро“.

СОНЦЕ: „Володарка долярів“, „Неаполітанець“.

СТИЛЕВЕ: „Маски Ервіна Райнера“.

УТІХА: „Король нічних клюбів“, „У степах Арізони“.

ХИМЕРА: „Співець Парижа“ (Моріс Шевальє).

Програма радіо.

Неділя, 20. березня 1932.

Ляйпціг (259,3) 19.30 Пісні. **Міляно** (331,4) 17.40 Танкова музика. **Брно** (341,7) 11.00 Концерт. **Льондон** (336,3) 17.15 Концерт. **Гельсінґфорс** (368,1) 16.00 Легка музика. **Букарешт** (394,2) 21.15 Румунська музика. **Сотенс** (403,8) 20.40 Концерт. **Берлін** (419) 20.30 Концерт. **Рим** (441,2) 20.45 Концерт. **Мінхен** (532,9) 18.15 Концерт. **Ленінград** (1000) 19.00 Оперова музика. **Осльо** (1083) 18.00 Хор. **Москва** (1481) 18.00 Література.

Львівське радіо.

Субота, 19. березня 1932 р.

Львів (380,7) 11.45 Перегляд преси. 11.58 Час із Варшави. 12.10 Живий часопис „Орлента“. 12.45 Грам. кружок. 13.10 Про погоду дня. 13.15 Господарська оповістка. 15.00 Грам. кружок. 15.15 Військові вісті. 15.25 „Бережанський замок“. 15.45 Грошева біржа. 15.50 „Годинник“. 16.10 Виклад для матуристів. 16.30 Грам. кружок. 17.50 „Три оклики“. 18.05 Програма для дітвори. 18.30 Концерт для молоді. 18.50 Всячина. 19.15 Листування. 19.25 Грам. кружок. 19.30 „Культ героїв“. 19.45 Радієвий щоденник. 20.00 „На овиді“. 20.15 Концерт. 21.35 Фейлетон. 21.55 Поліційна оповістка. 22.05 Концерт. 23.00 Мандоліністи.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під пров. Ів. Волощука.

Бучач: саля Нар. Дому:
19. III. „На відпустці в Парижі“.
20. III. „Для щастя“.

Монастериська: саля Нар. Дому:
21. III. „На відпустці в Парижі“.
22. III. „Для щастя“.
23. III. „Шлях до пекла“.

Товмач: саля „Сокола“:
24. III. „Шлях до пекла“.
25. III. „На відпустці в Парижі“.
26. III. „Для щастя“.
27. III. „Ромео і Юлія“.

Театр готує до постановки сензаційну пєсу „Альравнє“. В переїзді завітає театр на 2 вистави до Станиславова.

Загальні Збори Читальні „Просвіти“ на Личакові відбудуться в неділю, 20. березня 1932 р. о год. 5-ій попол. у власній домівці при вул. Крупярській 15, із звичайним порядком нарад.

„Заграва“ український театр. До кінця березня „Заграва“ гратиме по черзі: в Городенці, Заліщиках, Тлустому, Чорткові та Скалі, виставляючи вперше по тих містах новини на укр. сцені: „Полумарево“ А. Ріддлей-а, „20 днів тюрми“ — Геннекіна та „Легкодушна сестра“ — В. Пежинського. В приготованню голосна сатира Катаєва п. н. „Квадратура колеса“ в постанові Ол. Степового, про премієру якої оголоситься окремо.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

■ **ФІРАНКИ,** капи — ручної роботи найкорисніше — Робітня **Ванк,** площа Марійська 5, І. поверх. 1538 1—14

ЖІНКА літ 30, пристійна, бездітна прийме місце господині, найрадше у священика. Зголошення до „Діла“ для „Вдови“.

КАМЕНИЦЯ нова, триповерхова, з повним комфортом, вільна від переносної такси і 15 літ від податків, з вільним 4-покойовим мешканням, комірне 1000 зол. місячно, на продаж за 12.000 долярів, а тої ціни потручається 7.000 долярів довг на 25 літ, готівка 5.000 долярів. Ігнат, Львів, Куркова 24. Тел. 16-22. 1553 1-2

ГОДИННИКИ — продає найдешевше — Домбровський-Розваржевський — Академічна 2 1246 12-15

Возьму в АРЕНДУ господарство 50—100 моргів, навіть без інвентаря. І. Мричко, Перемишль 3. Мая 67. 1557 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ХІРУРГ-ОРТОПЕД

Д-Р Х. ШАРАҐЕ

приймає в хірургії та ортопедії від 10—1, 3—6.

ЛЬВІВ — ЯГАЙЛОНСЬКА 20. Тел. 106-48.

1552 1—2

ЗАПРОШЕННЯ.

Згідно з арт. 6. статуту емеритального фонду для членів пол. міського Театру у Львові запрошує загал чинних членів Міських Театрів у Львові, а саме: артистів, членів зісполу хору, балету та оркестри, інспектора сцени, маляря, декоратора і перукаря на збори, які відбудуться в середу дня 30. березня 1932. з метою вибору 2 делегатів з гуртка чинних членів до Вимірової Комісії, а в пятницю 1. квітня 1932 для вибору 3 делегатів з гуртка чинних членів до Відкличної Комісії.

В оба дні в год. 5-ій (17-ій) попол. в салі проб Великого Театру.

У Львові, дня 14. березня 1932.

Франціщек Іжик,
Віцепрезидент міста.

1531 2—3

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої видавництва:

Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх видавництв така:

BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.

В переписці треба зазначувати:

Ausland-Abteilung. Місця платности в Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто у Берліні: **Berlin, N-o 11.13.** 118—?

МИХАЙЛО ВОЗНЯК

ІВ. БЕЛЕЙ і ОЛ. КОНИСЬКИЙ

До звязків Галичини з Наддніпрянщиною. — Ціна 50 сот., з почт. пересилкою 70 сот.

Звичайні Загальні Збори

АКЦІОНАРІВ

ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

Акційної Спілки у Львові

відбудуться дня 21. квітня 1932 р. в льокалі Банку у Львові, при вул. Словацького 14/І. в год. 16-ій.

Порядок нарад:

1. Рахунковий звіт за 1931 рік зі звітом Надзірної Ради з діяльности й стану Банку та уділення абсолюторії Дирекції і Надзірній Раді Банку.
2. Розділ зиску.
3. Вибір членів Надзірної Ради.
4. Справа статуту.
5. Внески по думці §. 71. уст. 3. статуту.

До голосу на Загальних Зборах є управнені ті акціонарі, які найпізніше 14 днів перед Зборами зложать Дирекції Банку вимагану статутом кількість акцій разом з незапавшими купонами. Управненим до вступу на Збори будуть видані леґітимації (§§. 65, 67 і 69 статуту).

П. Т. Акціонарі, які ще не одержали своїх акцій, — якщо наміряють взяти участь у Загальних Зборах, зволять повідомити про це Дирекцію Банку, подаючи свою адресу, щоби видано їм на час леґітимацію на Збори.

Львів, дня 15. березня 1932 р.

**НАДЗІРНА РАДА
ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
Акційної Спілки у Львові.**

НОВИНКА. НОВИНКА.

Наклад 10.000 примірників.

Вже появився точний популярний опис

БОЮ ПІД КРУТАМИ

Брошурку можна дістати в кожній українській книгарні, а також по більших кіосках по незвичайно низькій ціні 0·20 зол. При гуртових замовленнях значна знижка. Замовлення слати на адресу: Адміністрація „Студентського Шляху“, Львів, вул. Супінського 21, Укр. Акад. Дім. — У кожній читальні, у кожній свідомій українській родині повинні всі пізнати історію геройської епопеї.

Подяка.

Прибиті тяжким горем по втраті нашого Найдорожчого Батька, Діда та Прадіда, о. **Григорія Чубатого,** совітника Митр. Консисторії, декана і пароха в Ступках, спішимо з прилюдною подякою всім, що своєю участю в похоронах та устними і письменними заявами співчуття помогли нам видержати цей удар. Дякуємо сердечно Всч. і Впр. ОО. Мітратові Олексі Базюкові, дек. Грицаєві, сов. В. Гуменицькому, сов. Т. Кордубі, сов. Ю. Бачинському, сов. Й. Райтаровському, шамб. Ол. Малицькому, сов. Л. Кочевові, М. Винницькому, Ос. Охримовичеві, Й. Кравчукові, С. Вонсові, В. Глуховецькому, майорові В. Кузьмі, Бучинському, Салійові, В. Подоляничукові, Стасюкові і Л. Головацькому, як також Вп. радникові Вікторові Цебровському і дир. Петрові Цебровському, Вп. П. Подлеській Олесінському, Ґльоґерам і Борковському, Вп. П. проф. Кордубам, проф. Боднарові і Вітошинській, що не жаліючи труду прибули зблизька і здалека в часі сильних морозів і сніговії, щоби віддати останню прислугу нашому Найдорожчому Покійному і Своєю ласкавою численною участю причинилися до звеличання Його похоронів. Спеціяльно дякуємо Всч. о. Мітратові Базюкові за ласкавий провід у похоронах, відправу похоронного Богослуження і щиру промову на гробі. Сердечне спасибі Всч. Отцям Кравчукові, Охримовичові, Подоляничукові і Головацькому за відправу обрядів і парастасів при виносі тлінних останків з дому до церкви, за їх труди і заходи, за їх видатну і діяльну поміч, з якою поспішили при влаштуванні похоронів. Зокрема дякуємо сердечно Вп. п. сов. Теодорові Кордубі за зворушливі слова прощання в часі відправи похоронів у Церкві. Дякуємо рівнож Вп. Зофії Новаківській, радникові Романові Диховському, Д-р Вайсглясові, Кооперативі „Надія“ за віддання останньої пошани Покійному і слова потіхи. Врешті дякуємо Вп. представникам Українських Товариств і Установ, всім Своякам, Приятелям і Знайомим парохіянам і взагалі всім, що брали участь у похоронах, та тим, що не могли прибути особисто, і численних листах і телеграмах прислали нам заяви співчуття і додавали сили перенести наше велике горе. Не в силі віддячитись усім Вам за усе добро, яке Ви Нашому Незабутньому Покійному при нагоді похоронів та нам в нашім великім горі виявили, молимо зі стисненим з жалю серцем Всевишнього, щоби Вам стократно віддплатив.

Теодозія Стахевичева, дочка, **Д-р Богдан і Роман Стахевичі,** внуки, **Ігор, Мирослава,** правнуки.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ НА ЖИТТЯ Й РЕНТИ

„КАРПАТІЯ“

у ЛЬВОВІ

відбудуться в суботу дня 23. квітня 1932 р. в год. 5-ій попол. у власній домівці Товариства у Львові, Ринок ч. 38, II. п. з таким порядком нарад:

1. Відчитання і затвердження протоколу з останніх Загальних Зборів з дня 30. квітня 1931 р.
2. Звіт з діяльности і предложення рахункових замкнень за рік 1931.
3. Звіт Ревізійної Комісії з внеском на уділення Надзірній Раді і Дирекції абсолюторії за рік 1931.
4. Внески Надзірної Ради в справі розділу надвижки за рік 1931.
5. Вибори:
   а) 5 членів Надзірної Ради,
   б) 3 членів і 3 заступників Ревізійної Комісії.
6. Інтерпеляції членів.

У Загальних Зборах мають право брати участь усі власновільні члени, що є обезпечені в Товаристві найменше від року, а також власники 25 уділових листів. З тією метою мають одні і другі зажадати від Дирекції найменше 8 днів перед Зборами доручити їм леґітимації, або мають повідомити Дирекцію, що візьмуть участь у Загальних Зборах.

**НАДЗІРНА РАДА І ДИРЕКЦІЯ
Т-ва вз. обезп. на життя й ренти
„КАРПАТІЯ“.**

152[illegible] 1—?

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Т-ВА КРАЄВОГО ГОСПОДАРСЬКОГО „СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР“ У ЛЬВОВІ

відбудуться дня 29. березня (марта) 1932 року, у Львові, в салі „Української Бесіди“, Львів, вул. Рутовського ч. 20. І п. о год. 10-ій передпол. з порядком нарад, який поданий в часописі „Сільський Господар“ з дня 15. березня ц. р. ч. 6 в часописі Господарсько-Кооперативнім з дня 20. березня ц. р.

ЗА ПРЕЗИДІЮ ГОЛОВНОЇ РАДИ:
о. Тит Войнаровський, з. р. президент.
Інж. Андрій Палій, з. р. секретар.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.